

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Březen 2023

TRESTÁ NÁS MILUJÍCÍ BŮH?

Vstoupili jsme do postní doby do času, který nám má pomoci vytvořit ve svém životě větší prostor pro Boha. Pojdme se tedy na chvilku zamyslet nad hříchem a trestem a jakou roli v tom všem hraje Bůh. Nejprve se ale podívejme na začátek, a to i v kapitolách Bible. Na začátku je tu Boží láska, láska, která má touhu se dělit, láska, která má touhu tvořit, láska, která se raduje ze svého stvoření. Život, ať už celého stvoření nebo život člověka samotného, je jedním z projevů Boží lásky.

Známe velice dobře to narušení Boží lásky člověkem a vpád zla a hříchu do života člověka. Dobře známe zákaz jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, který byl pak přestoupen a který se stal onou tragédií v životě člověka a celého

stvoření. „A Hospodin Bůh člověku přikázal: 'Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.'" (Gn 2, 16 – 17).

Ono slovo „nejez“, které máme v hlavě jako rozkaz či zákaz, zní v hebrejštině: „ať nejíš.“ Je to přání, prosba, naléhavé varování. Můj milovaný člověče, je tu věc, před kterou tě musím varovat. Buď opatrný, dávej na sebe pozor. V tomto případě ti hrozí nebezpečí, jehož koncem je smrt. Je to tedy láskyplné varování Boha směřující k jeho tvoru – projev lásky. Jako by Bůh mohl jinak...

Ďábel však vnese pochybnost, nahodí udici: Člověk se chytne a propadne smrti. Boží reakce? Kde jsi, Adame? Kde jsi, můj milovaný člověče... Ačkoli Bůh ví, co se stalo, a nemusí se na nic ptát. Otázka: „Kde jsi, Adame?“ vyjadřuje hledání, touhu Boha po člověku.

Dalším projevem Boží neutuchající lásky k člověku jsou tři obdarování, která po prvotním hříchu Bůh člověku dává: zákaz vstupu ke stromu života, kožená suknice a příslib spasitele, který „hadovi“ rozdrtí hlavu.. Ať člověk udělá cokoli, z Boží strany se nic nemění. Jednou se rozhodl člověka milovat a od té chvíle nemůže jinak.

Na mnoha místech slyšíme v Písmu o Božím trestu, a to i v novozákonních spisech. Pro nás jsou však rozhodující svědectví evangelií a zvláště jeden text z Lukášova evangelia, kde nám Ježíš, vrcholný zjevitel Boží Otcovy tváře, ukazuje, jak Bůh trestá a jak toto potrestání probíhá.

„Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.' I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.“ (Lk 15, 18-20)

Běžel k němu, objal ho a políbil. Tak jedná Bůh vůči člověku, který se proti Bohu provinil a který zatoužil po návratu do otcovského domu, nikoli z lítosti nad svými hříchy, ale čistě zisťně, protože doma se měl lépe, než se má teď. Bůh trestá člověka tak, že se k němu přibližuje a pak jej objímá a líbá. To je Boží trest. Tak Bůh trestá člověka, který alespoň minimálně touží být v otcovském domě.

Největším trestem pro člověka je, že se sám dobrovolně vzdaluje Bohu a jeho lásce. Proč by měl Bůh trestat znovu toho, kdo se již trestá sám tím, že na sebe Boží lásku nenechá působit a ve svém životě růst. Běžel k němu, objal ho a políbil - to je Boží trest.

Slyšíme-li někdy o Božím hněvu a trestu, musíme si dávat pozor, jak tuto lidskou kategorií emocí a jednání Bohu přepisujeme. Až moc totiž si do Boha

projektujeme své vlastní emoce, své vlastní přesvědčení a své vlastní způsoby jednání.

Ano, Bůh se nikdy nemůže smířit s hříchem a s jeho důsledkem - smrtí, která se obrací proti jeho plánu lásky a života, se kterým přišel. Proti hříchu a smrti jistě plane velké Boží rozhořčení, protože hřích a smrt ubližuje jeho milovaným dětem.

Často se říká, že ta či ona událost je Božím trestem za hříchy lidí. Vysvětlit, proč zrovna tyto lidi postihlo strašlivé zemětřesení, proč právě této mamince zemřelo dítě, proč právě na tomto místě zuří válka, nedokážeme. Myslet si ale, že je to Boží trest, je zvrácené a zcestné.

Pokud máme Boha za něco především odprošovat, tak za to, že jej stále nevnímáme jako milujícího Otce, který pro naše uzdravení dal svého Syna Ježíše Krista a který trpí tehdy, když si jeho milované dítě ubližuje, nebo když jeho milované dítě ubližuje jinému jeho milovanému dítěti. Bůh mě trestá objetím a políbením, já se trestám nepřijetím jeho lásky.

P. Jan Krbec, redakčně zkráceno

VÁLKA NA UKRAJINĚ KŘEŠŤANY SPOJILA

Opravdové bratrství jako lék nabídl papež František tváří v tvář válečnému barbarství na Ukrajině: „Buď budeme kráčet společně, nebo nebudeme kráčet vůbec,“ prohlásil na plenárním zasedání Papežské rady pro jednotu křesťanů.

Ukrajinským uprchlíkům bez rozdílu vyznání pomáhá například papežská nadace CNEWA. Její šéf, americký kardinál a newyorský arcibiskup Timothy Dolan, vyslechl příběhy běženců. Připomněl pak svůj pohled na násilné

konflikty dneška, včetně ruské invaze, jako na rozkouskovanou třetí světovou válku. „Tato válka, stejně krutá a nesmyslná jako každá jiná, ohrožuje celý svět a nemůže nevstoupit do svědomí každého křesťana a každé církve. Musíme si položit otázku: Co mohou udělat církve, aby přispěly k rozvoji světové komunity, která bude naplňovat ideu bratrství mezi lidmi a národy uskutečňováním sociálního přátelství?“ Svatý otec se také kriticky zmínil o „egocentrickém ožívání“ ducha výlučnosti u některých křesťanských komunit.

Svatokrádežná válka

Konkrétněji na toto rozdělení poukázal prefekt Papežské rady pro jednotu křesťanů, kardinál Kurt Koch. „Ekumenický dialog letos nečekaně prožívá velké napětí - mám na mysli především strašlivou Putinovu válku proti Ukrajině, která zrodila nové a hluboké rozdělení v pravoslavném světě, ale také způsobila ekumenickému dialogu značné škody,“ poukázal prefekt podle informačního oddělení Ukrajinské řeckokatolické církve.

Už samotná skutečnost, že tak strašná válka s mnoha uprchlíky a mrtvými byla ospravedlněna i nábožensky, otrásá duchem ekumenismu a zaslouží si označení „svatokrádežná válka“. Kardinál tím narážel na opakovaně potvrzený postoj Ruské pravoslavné církve a jejího patriarchy Kirilla, který ruskou invazi na Ukrajinu veřejně označuje za akt obrany vlasti a křesťanských hodnot. Učinil tak po slavnostní liturgii v moskevském Hlavním chrámu ozbrojených sil Ruska ke Dni vítězství 8. května. Světové pravoslaví pak reagovalo kritikou a přerušením kontaktů s Moskvou.

Hlavní ukrajinský řeckokatolický biskup Svjatoslav Ševčuk popsal důsledky invaze na vztahy mezi ukrajinskými církvemi. „V této tragédii se náboženské komunity spojily jako nikdy předtím. Naše Celoukrajinská rada církví a náboženských organizací zastupuje 95 % náboženských komunit na Ukrajině. Během války apelovali jsme na ruského prezidenta, nabídli jsme se jako zprostředkovatelé míru. V okupovaných a poté osvobozených městech a vesnicích jsme viděli masové hroby. Dnes jsou místem společné modlitby pravoslavných, katolíků, protestantů, židů i muslimů.“

Trpí-li Ukrajina, trpíme všichni

Ekumenickou modlitbu za mír vedli na Ukrajině kněží z řeckokatolického posádkového kostela ve Lvově. „Společná mezináboženská modlitba je velmi důležitá, protože se všichni - sjednoceni v modlitbě - blížíme k vítězství: k vítězství dobra nad zlem. Je nemožné porazit zlo a ďábla bez modlitby,“ vyzdvihl podle agentury RISU rektor kostela P. Taras Mychalčuk. V ekumenickém duchu probíhala také návštěva tří bratří z komunity Taizé

ve Lvově: Modlili se se studenty na Ukrajinské katolické univerzitě s i s pravoslavným patriarchou Epifanijem.

Rozdílná vyznání nehrála roli ani při pětidenní návštěvě někdejšího předsedy Americké biskupské konference kardinála Timothyho Dolana ve Lvově a také v Polsku a na Slovensku na místech, kde se církve ujímají ukrajinských běženců. Kardinál Dolan, člen delegace papežské nadace CNEWA, která posílá uprchlíkům pomoc, řekl: „Jsme členy církve - mystického těla Kristova. Svátý Pavel říká, že trpí-li jedna část, trpí celé tělo. Ukrajina trpí - a proto trpíme všichni a chceme této části svého těla pomoci.“

www.cirkev.cz

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana (3. neděle postní)

Na cestě přišel Ježíš k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu.

Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají.

Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“

Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“

Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“

Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“

(J 4,5-26)

Náměty k meditaci

- Spása bývá mylně chápána jako dar až pro život po smrti. To je ale zúžené pojetí. "Voda tryskající do života věčného" je něčím, co dostáváme křtem už tady. Tento zdroj ovšem může být nepoznaný, nevyužívaný, zanesený harampádím. Jeho odkrytí je náplní postní obnovy.
- V našem "století výkonu" se člověk často jen znova a znova ptá, co sám pro Boha, pro sebe, pro druhé udělal. Je to důležité, ale není to nejdůležitější. V prvé řadě jde přece o to, co dal Bůh nám. Svrchovaným darem Božím pro křesťany je Duch svatý. Boží láska, vylita do našich srdcí. Ten, který nás k Otci volá. Je jen třeba toto obdarování rozpoznat a žít z něho.
- Na obtížné cestě života se mi často chce volat: "mám žízeň a nevím, jak ji uhasit." Člověk byl stvořen pro věčnost, a proto jej sužuje vyprahlost pramenící z omezenosti všeho, co jej obklopuje, protože se tím nemůže

naplnit. Cítím touhu po živé vodě, která by mě občerstvila, obnovila a naplnila můj život pravým smyslem a hodnotou.

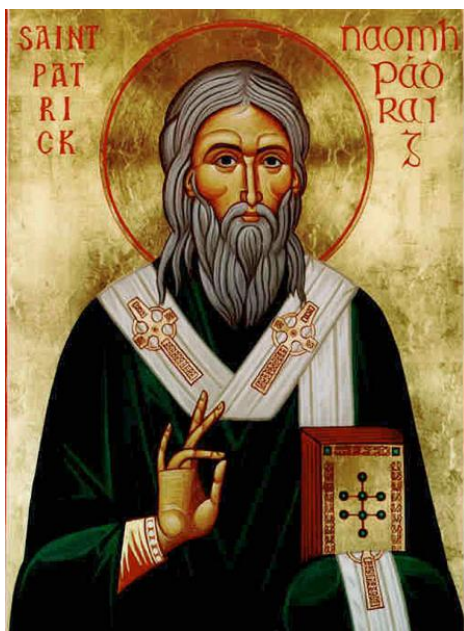
Ježíš, božský poutník po cestách tohoto světa, chtěl tuto naši žízeň sdílet spolu s námi, aby nás přivedl k poznání, že se v našem srdci skrývá žízeň po věčné a bezbřehé lásce a neustále nás zneklidňuje.

- Každý člověk se dočká onoho nezapomenutelného parného poledne, kdy se jeho křivolaké cesty skříží s jeho cestou. Ježíš nás už od věčnosti očekává v polední hodině, kdy byl přibit na kříž své věčné žízně: "Žízním" po tobě, po tvé spáse, po tvé lásce.
- Pane, ty jsi oním pramenem, po němž věčně toužíme. U tebe můžeme neustále tišit svou žízeň a po tobě nepřestáváme žíznit. Dávej nám tuto vodu stále, aby se i v nás stala pramenem živé vody, který prýští do věčného života!

Pastorace.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

svatý Patrik, biskup, apoštol Irska

Svatému Patrikovi, přezdívanému též Apoštol Irska či Věrozvěst Irů se připisuje klíčová úloha v pokřesťanství Irska.

Jako šestnáctiletý byl Patrik unesen do otroctví na sever Irska. Svému pánu pásł ovce. O svém vnitřním životě během svého zajetí napsal: „Hlídal jsem denně ovce, a do mého srdce přicházelo víc a víc Boží lásky. Pokusil se dvakrát neúspěšně o útěk. Až napotřetí, po šesti letech otroctví, se mu podařilo uprchnout do Francie. Tam vstoupil do kláštera v Auxerre (jižní Francie) a v Lérins (Lérinské ostrovy). Po prožitku mystického zážitku toužil vrátit se zpět do Irska. To se mu po několika letech podařilo.

"...Tenkrát jsem měl vidění," píše svatý Patrik, "viděl jsem člověka, který přišel z Irska s množstvím dopisů a jeden z nich mi dal přečíst. Na prvním řádku stálo napsáno: "Hlas Irů" – a jak jsem četl dále začátek toho dopisu, zdálo se mi, že slyším jejich hlasy, které patřily lidem z oněch Volkatských lesů, které

se nacházejí u Západního moře. Jako by mě jednohlasně volali: "Prosíme tě synu, přijď opět do našeho středu..." Já jsem po nich rovněž velmi silně zatoužil, a vtom jsem se probudil. Sláva Bohu, že po mnoha letech Pán uslyšel jejich nářek a splnil jejich přání.

Do pohanského Irska Patrik přinesl křesťanství. Proto je irská kultura nerozlučně spojena s Patrikovým jménem. Počínal si ve svých aktivitách moudře, respektoval místní zvyklosti a tradice.. Pro biskupy, kněze i laiky vytvářel tzv. civitates, střediska pro šíření křesťanství.

Poučoval lid o křesťanské víře o Boží láskce ke každému člověku. Kázal jim a dával příklad svým pravdivým a i strohým životem a askezí. Během svého dvacetiletého horlivého působení stačil pokřtít dvanáct tisíc pohanů a založit 365 kostelů, klášterů a klášterních škol. Ty se staly centry kulturního i církevního života. Mnozí irští mladíci urozeného původu zanechali svých domovů a následovali svatého Patrika, celá řada z nich přijala mnišství anebo kněžské svěcení.

Zval do země z ciziny kněze svatého života, takže bylo Irsko brzo nazýváno „ostrovem světců“. O století později se vyznavači křesťanství doslova rozběhli po celé Evropě, včetně území, kde se o několik dalších století začala formovat Velkomoravská říše a Český stát.

Ke konci života mohl pravdivě říci: „Synové Irů a dcery králů jsou mnichy a nevěstami Kristovými.“ Svátek památky jeho zesnutí se stal svátkem všech Irů, ať jsou kdekoli. Do Boží náruče odešel 17. března r. 461 ve městě Alster.

Asi nejslavnější příklad z Patrikova učení je ten, na kterém vykládal centrální tajemství křesťanství: nauku o Bohu trojím. Pro názornost utrhl lístek jetele a ukázal trojlístek posluchačům s otázkou, zda vidí jeden list, nebo tři lístky. Poukazoval na jednotu, ale i na náznak kříže. Irsko má dodnes lístek jetele ve svém státním znaku.

Z hymnu svatého Patrika

Povstávám dnes skrze Kristovo narození i jeho křest,
skrze jeho ukřižování i pohřeb,
skrze jeho zmrtvýchvstání i nanebevstoupení,
skrze je návrat při posledním soudu.
Povstávám dnes skrze lásku cherubínů,
poslušnost andělů, podrobenost archandělů,
skrze naději na odplatu při zmrtvýchvstání.
Boží cestu, prostírej se přede mnou,

Boží štíte zastiňuj mě,
Boží vojsko, chraň mě před léčkami ďábelskými,
před pokušením hříchu,
před každým, kdo mi strojí úklady,
ať blízko či daleko, ať sám či v davu.

Povstávám dnes v síle a moci,
skrze Trojici,
skrze víru v jedinstvost jediného Tvůrce světa.

Catholica.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

papež František: Liturgie je umění

Liturgii si nikdy plně neosvojíme, nikdy se jí nenaučíme jako pojmům, řemeslům, lidským dovednostem. Je to základní umění církve, které ji tvoří a charakterizuje.

Dnes už nemá na starosti liturgii „ceremoniář“, ale „magistr bohoslužby“, který má vést věřící k setkání s velikonočním tajemstvím Krista a zařídit vše tak, aby liturgie zářila důstojností, prostotou a řádem. Magistrova služba je diakonií: spolupracuje s biskupem ve službě společenství. Proto každý biskup jmenuje magistra, který jedná diskrétně, pečlivě, nedává obřadu přednost před tím, co vyjadřuje, ale pomáhá pochopit jeho smysl a ducha a svým jednáním zdůrazňuje, že středem je Kristus ukřižovaný a zmrtvýchvstalý.

To, co je jednou z nosných zásad Vatikánského koncilu, tedy dobro společenství, pastorační péče o věřící, vedení lidí ke Kristu a Krista k lidem musí být hlavním cílem magistra bohoslužeb. Její zanedbávání by vedlo ke krásným rituálům, ale bez síly, bez chuti, bez smyslu, protože se nedotýkají srdce a existence Božího lidu.

A to se stává, když faktickým předsedajícím není biskup, kněz, ale je jím ceremoniář, a když toto předsedání sklouzne k ceremoniáři, je po všem. Předsedajícím je ten, kdo předsedá, nikoli magistr obřadů. Čím skrytější je ceremoniář, tím lépe. Čím méně je vidět, tím lépe. Čím méně je vidět, tím lépe. Ale nechte ho, ať vše koordinuje. Je to Kristus, kdo rozechvívá srdce, je to setkání s ním, které přitahuje ducha. Slavnost, která neevangelizuje, není autentická.

K tomu, aby věřící mohli naplno prožívat liturgické dění a nadále obdivovat setkání s Bohem, je třeba, aby byli formováni a k tomu potřebují pastýře duší, kteří jsou sami prodchnuti duchem a silou liturgie. Magistr bohoslužeb musí

nejprve růst ve škole liturgie a podílet se na pastoračním poslání formace duchovenstva a věřících.

Aby se liturgická reforma, kterou si přál II. Vatikánský koncil, mohla uskutečnit, musí diecézi, jednotlivé komunity, duchovní a další služebníky doprovázet magistr bohoslužeb spolu s ředitelem diecézní liturgické komise. Je to ona formace liturgií, protože důstojnosti, jednoduchosti a řádu se dosahuje tehdy, když všichni postupně v průběhu let účastí na obřadu, tím, že ho slaví a žijí jím, pochopí, co mají dělat. Liturgie tak může být symfonií chvály, symfonií osvojenou z mešního řádu církve.

Představení ať povzbuzují kněze, aby co nejlépe předsedali liturgii, aby dbali na

pronášení, gesta, znamení. Člověk se učí každodenním pohledem na kněze, který umí předsedat, slavit, protože prožívá liturgii, a když slaví, tak se modlí. Je žádoucí připravovat liturgii ve farnostech tím, že se zavedou malé školy liturgické formace, které by propojily bratrství, katechezi, mystagogii a slavení. Nemá smysl uspořádat pěknou přehlídku, když přijede biskup, a pak se vše vrátí do starých kolejí. Vaším úkolem není uspořádat jednodenní obřad, ale navrhnout liturgii, kterou lze napodobit, s těmi úpravami, které může společenství přijmout, aby rostlo v liturgickém životě.

Ticho otevírá a připravuje na tajemství, umožňuje jeho přijetí, nechává zaznít ozvěnu slyšeného Slova. Proto je potřeba o ně pečovat, zvláště před liturgickým obřadem, které by se neměl považovat za společenské setkání, kde se mluví, povídá. Místo toho je třeba pomoci shromáždění a koncelebrantům, aby se soustředili.

Závěrem prosím kněze, aby si připravovali krátké homilie, v nichž by věřícím nabídli nějakou myšlenku, nějaký obraz. Lidé by si měli něco odnést domů. Je třeba mít na mysli jednu věc: homilie není přednáška, je to svátostina. Homilie se připravuje v modlitbě a musí být zamýšlena v apoštolském duchu.

Vaticannews.va

APOŠTOLÁT MODLITBY

BŘEZEN 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za oběti zneužívání

Modleme se za ty, kdo utrpěli újmu od členů církve: kéž v církvi samotné najdou konkrétní odpověď na svou bolest a utrpení.

Národní úmysl: Za chudé

Modleme se za ty, kdo jsou nejvíce postiženi zdražováním a energetickou krizí, aby se jim dostalo účinné pomoci.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

5.3. (neděle)	Druhá neděle postní
8.3. (středa)	připomínka svatého Jana z Boha
12.3. (neděle)	Třetí neděle postní
17.3. (pátek)	připomínka svatého Patrika, biskupa
18.3. (sobota)	připomínka svatého Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve
19.3. (neděle)	Čtvrtá neděle postní
20.3. (pondělí)	slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie
25.3. (sobota)	slavnost Zvěstování Páně
26.3. (neděle)	Pátá neděle postní

EKUMENICKÁ VEČEŘE

Na základě domluvy účastníků lednové ekumenické bohoslužby Vás všechny srdečně zveme na společnou ekumenickou večeři křesťanů z Brandýsa nad Labem - Staré Boleslavi, která se bude konat ve čtvrtek **16. března od 18:00 hod. ve Farním centru** (Jungmannova ul.).

Budeme mít možnost poznat nové přátele a hovořit s nimi o tom, co nás těší a naplňuje i o tom, co nám třeba dělá starosti. Chceme tak navázat na loňské setkání, které se podle ohlasů velmi vydařilo. Můžete přinést i něco malého k pohoštění.

Těšíme se na vás!

MODLITBY Z TAIZÉ

Zveme všechny lidi dobré vůle na další setkání v duchu spirituality známé francouzské komunity, která přitahuje hledající z celého světa svou otevřeností, prostotou a krásnými zhudebněnými modlitbami, které si každý snadno zapamatuje.

Přijďte i vy a poznejte sami – tentokrát v modlitebně Církve husitské v Brandýse n.L., ul. Na strouze 2700 v **neděli 19. března od 19:00 hod.**

Marta Linková

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Srdečně vás zveme na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici ve středu **15 března v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu nám bude osmá kapitola Janova evangelia. Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík, tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB VE STARÉ BOLESLAVI ve svatopostní době

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – **neděle** – 9.00

Bazilika svatého Václava – **neděle** – 18.00

Bazilika svatého Václava – **pondělí, středa, čtvrtek a sobota** – 9.00

Bazilika svatého Václava – **úterý a pátek** – 18.00

Bazilika svatého Václava – křížová cesta – **neděle a pátek** – 17.30

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – *slavnost svatého Josefa*,
pondělí, 20. března – 9.00

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie – *slavnost Zvěstování Páně*,
sobota, 25. března – 9.00

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.